

POSTANOWIENIE

Dnia 1 sierpnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik (przewodniczący)

SSN Jolanta Frańczak

SSN Maciej Pacuda (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania M. S.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 12 lipca 2018 r. zatytułowanej w treści dokumentu: "Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 12 lipca 2018 roku w przedmiocie dalszego zajmowania stanowiska sędziego Sądu Najwyższego przez M. S.",

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 1 sierpnia 2018 r.,

na skutek wniosku o wstrzymanie wykonalności uchwały

I. na podstawie art. 388 § 1 w związku z art. 398(21) k.p.c. oraz art. 44 ust. 3 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (jednolity tekst Dz. U. z 2018 r., poz. 389) wstrzymać wykonanie uchwały z dnia 12 lipca 2018 r. „Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 12 lipca 2018 r. w przedmiocie dalszego zajmowania stanowiska sędziego Sądu Najwyższego przez M. S.” przez nakazanie powstrzymania się od przekazania uchwały Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej do czasu rozpoznania odwołania.

II. posiedzenie odroczyć do czasu rozpoznania przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej pytania w sprawie III PO 6/18.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 1 sierpnia 2018 r., wydanym w sprawie III PO 6/18, zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z następującym pytaniem prawnym: czy art. 47 oraz art. 21 Karty Praw Podstawowych w związku z art. 9 ust. 1 dyrektywy Rady 2000/78/WE z dnia 27 listopada 2000 r. ustanawiającej ogólne warunki ramowe równego traktowania w zakresie zatrudnienia i pracy (Dz.U.UE. Polskie wydanie specjalne Rozdział 05, Tom 04, s. 79) należy interpretować w ten sposób, że w przypadku wniesienia do sądu ostatniej instancji Państwa Członkowskiego środka zaskarżenia opartego na zarzucie naruszenia zakazu dyskryminacji ze względu na wiek wobec sędziego tego sądu wraz z wnioskiem o wstrzymanie wykonania zaskarżonego aktu, sąd ten – w celu udzielenie ochrony uprawnieniom wynikającym z prawa unijnego przez zastosowanie środka tymczasowego przewidzianego w prawie krajowym – ma obowiązek odmówić zastosowania przepisów krajowych zastrzegających właściwość w sprawie, w której wniesiono środek zaskarżenia, dla komórki organizacyjnej tego sądu, która nie działa ze względu na niepowołanie orzekających w niej sędziów?

Ponadto, Sąd Najwyższy w wymienionej sprawie, na podstawie art. 388 § 1 w związku z art. 398²¹ k.p.c. oraz art. 44 ust. 3 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 389) postanowił wstrzymać wykonanie uchwały z dnia 12 lipca 2018 r. „Opinia Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 12 lipca 2018 r. w przedmiocie dalszego zajmowania stanowiska sędziego Sądu Najwyższego przez A. O.” przez nakazanie powstrzymania się od przekazania uchwały Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej do czasu rozpoznania odwołania.

Sąd Najwyższy w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę stwierdza, że występuje w niej analogiczny problem prawny. Dlatego uznaje, że niezbędne jest odroczenie posiedzenia do czasu rozpoznania przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej pytania w sprawie III PO 6/18.

Równocześnie Sąd Najwyższy uwzględnia to, że przedmiot postępowania w niniejszej sprawie stanowi przede wszystkim wniosek o wstrzymanie wykonania

uchwały Krajowej Rady Sądownictwa. Sąd Najwyższy przypomina zatem, że zgodnie z art. 388 § 1 k.p.c., który w związku z art. 398²¹ k.p.c. jest stosowany na podstawie art. 44 ust. 3 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 389), może wstrzymać wykonanie zaskarżonego orzeczenia do czasu ukończenia postępowania w przedmiocie rozpoznania odwołania od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa.

Sąd Najwyższy stoi na stanowisku, że uchwała zawierająca opinię Krajowej Rady Sądownictwa w przedmiocie dalszego zajmowania stanowiska sędziego Sądu Najwyższego stanowi na mocy art. 37 § 1a ustawy o Sądzie Najwyższym obligatoryjny element postępowania w sprawie zgody Prezydenta RP na dalsze zajmowanie stanowiska sędziowskiego, wobec czego wstrzymanie jej wykonania do czasu rozpoznania odwołania jest niezbędne dla zapewnienia skutecznej ochrony sądowej wywodzonej przez odwołującą się z przepisów prawa unijnego.

Kierując się przedstawionymi motywami oraz opierając się na wyżej powołanych przepisach, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji swojego postanowienia.

kc